

De Vlaamse Nina Simone. Een 22-jarig wonder. Met een stemgeluid zo helder als bronwater. En een debuutplaat die “in al zijn karigheid getuigt van superieur singer-songschrijverschap”. Als het over Meskerem Mees (22) gaat, zijn de superlatieven in solden.

Zelf houdt ze de superlatieven braaf op zak. “Ik heb deze zomer het ouderlijke nest verlaten”, zegt ze, wanneer we haar vragen hoe haar jaar was. Van het landelijke Merendree, waar de ezel staat die je op de cover van haar debuutplaat aantreft, naar het drukke Gent. “Alleen gaan wonen, dat was best wel een grote stap. Maar ik ben trots dat ik het kan, dat ik kan leven van mijn muziek, dat ik elke maand de huur kan betalen. In de winter is het soms wel lastig. Nu het zoveel donkerder is, is alleen ook maar alleen. Maar mijn ouders wonen op twintig minuten rijden met de auto. Als ik het even niet zie zitten, kan ik altijd terugkeren.”

In Gent heeft ze gelukkig begripvolle burens. Want het brein van een singer-songwriter werkt niet van negen tot vijf. “We hebben een afspraak: van acht uur 's ochtends tot tien uur 's avonds mag ik zoveel muziek maken als ik wil. 's Avonds hou ik het stil, al gebeurt het wel eens dat ik om elf uur nog piano speel. Dan hou ik het kort, maar als de inspiratie er ineens is, móét ik dat stukje muziek opnemen.” Zo ging het ook op de luchthaven van Genève, toen ze spontaan een nummer liet opborrelen aan een piano. Meskerem had de Montreux Jazz Talent Award gewonnen en was net terug van een weekje musiceren met andere talenten. “Dat was een intense ervaring. Zeven dagen muziek maken en dan afscheid moeten nemen, in de wetenschap dat je elkaar wellicht nooit meer terugziet. Met die emoties zat ik op de luchthaven, te wachten op mijn vlucht naar huis. Aan die piano in dat eetcafé heb ik een nummer opgenomen terwijl de mensen gewoon zaten te eten. Eén tafel met een gezin zat vlak naast mij. Heel erg bedankt voor de muziek, zeiden ze. Dat deed me iets. Dat mensen dat mooi vinden en niet denken: Wanneer gaat die hier stoppen met spelen?” (lacht)

Van lof wordt Meskerem een beetje ongemakkelijk. “Omdat ik de neiging heb alles te relativiseren.” Al geeft ze toe dat ze zélf trots is op Julius, haar debuutplaat die genoemd is naar de ezel in de tuin bij haar ouders. Het grootste deel van de liedjes schreef ze in Denemarken, waar ze als student op uitwisseling zat. “Dat was de mooiste periode uit mijn carrière. Omdat niemand verwachtingen had. Ook niet toen ik die nummers in België op café begon te spelen. Maar toen zei iemand: Ik wil met jou een plaat maken. Toen dacht ik nog altijd dat ik die plaat voor mezelf maakte, om al die emoties te verwerken. Als die plaat dan plots lovende commentaren krijgt, kan ik dat moeilijk plaatsen. Omdat ik die plaat nog altijd als een happy accident beschouw, een gelukkig ongelukje. Ik ben hier ook aan het begin van de pandemie mee begonnen. Alles is gefilterd door een coronabril. Zo kan ik nog altijd moeilijk inschatten hoeveel mensen mijn muziek al heeft bereikt.”

Meskerem Mees wordt een frisse wind genoemd in een tijd waarin iedereen aandacht lijkt te zoeken. Ze zoekt die aandacht niet, maar krijgt ze wel. “Misschien zit daar de aantrekkingskracht. Ik had nooit gedacht dat er een publiek zou zijn voor wat ik maak, maar ik ben wel akkoord dat er een trend is overgewaaid uit Amerika om muziek vol te steken met bliep-bloep. Voor mij hoeft dat niet. En blijkbaar vinden mensen dat fijn.”